

Arrest

nr. 236 765 van 11 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 13 juli 2016 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 15 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een besluit tot overdracht van verzoekster aan Duitsland, omdat deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.2. Een overdracht aan Duitsland op 26 oktober 2016 mislukt, omdat verzoekster ontsnapt uit het centrum of bij het transport. Op 29 november 2016 wordt de Duitse autoriteiten meegedeeld dat verzoekster is ondergedoken en de overdrachtstermijn wordt verlengd tot 18 maanden.

1.3. Op 1 maart 2018 wordt het verzoek om internationale bescherming alsnog voor verder onderzoek overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). De commissaris-generaal verklaart het verzoek op 27 september 2018 kennelijk ongegrond. Bij arrest van 10 april 2019 met nr. 219 647 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep. De gemachtigde van de bevoegde minister beslist op 14 mei 2019 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Bij brief van 28 juni 2019 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de bevoegde minister stelt op 17 december 2019 vast dat deze aanvraag onontvankelijk is. Eveneens op 17 december 2019 beslist hij tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekster op 8 januari 2020 ter kennis gebracht.

1.5. Op 11 februari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing. Deze is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Beringen-Ham-Tessenderlo op 11.02.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [M.]

voornaam : [E.]

geboortedatum : [..]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 11.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar ter kennis werden gegeven op 18.05.2019 en op 8.01.2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende op 15.07.2016 een verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd door het CGVS geweigerd op 27.09.2018. Betrokkene's verzoek tot internationale bescherming werd definitief afgewezen door een negatieve beslissing van de RVV op 10.04.2019. Betrokkene ontving vervolgens op 18.05.2019 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkene heeft op 2.07.2019 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.12.2019. Deze beslissing is op 8.01.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten.

Betrokkene's kinderen gaan in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene's kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Betrokkene's kinderen hebben de mogelijkheid zijn studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien kregen betrokkene en haar echtgenoot reeds in april 2019 te horen dat hun asielaanvraag werd geweigerd. Niets weerhield hen ervan het grondgebied te verlaten. Evenwel bleven zij hun illegaal verblijf bestendigen. Indien hun kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene en haar echtgenoot om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen.

Ook het feit dat de kinderen sinds 2016 in België verblijven en naar school gaan, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstoring effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zij werd door de gemeente Beringen op 24.06.2019 en op 8.01.2020 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Dat verzoekster in het bezit werd gesteld van een inreisverbod voor een periode van drie jaren.

Het dient benadrukt te worden dat verzoekster momenteel de leeftijd van 30 jaar heeft, en dat zij al jarenlang in België woonachtig is.

Daarvoor heeft haar echtgenoot jarenlang verbleven in Griekenland. Haar echtgenoot benadrukt zelfs twee kinderen te hebben in Griekenland.

Deze beslissing houdt dan in dat verzoekster de toegang wordt ontzegd tot o.a. heel de Europese Unie, en dit gedurende drie jaren, en dit enkel omwille van het feit dat zij niet het bevel om het grondgebied te verlaten heeft nageleefd.

Dat deze beslissing uiteraard niet proportioneel is.

Zo is deze beslissing niet in proportie met verzoeksters jarenlang verblijf in België, alsook met het feit dat zij nooit criminele feiten heeft gepleegd in ons land.

Daarenboven informeert de Dienst Vreemdelingenzaken niet waarom deze maximale termijn van driejaar inreisverbod werd opgelegd.

Dat artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen verplicht dat elke beslissing met individuele draagkracht uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd.

Dat de motiveringsplicht zowel materieel als formeel is.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het bestreden inreisverbod geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In dit verband wijst verweerder erop dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden afgegeven op 18 mei 2019 en op 8 januari 2020. Verweerder acht het verder aangewezen en proportioneel om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen, op grond van de volgende motieven:

“Betrokkene diende op 15.07.2016 een verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd door het CGVS geweigerd op 27.09.2018. betrokkenes verzoek tot internationale bescherming werd definitief afgewezen door een negatieve beslissing van de RVV op 10.04.2019. Betrokkene ontving vervolgens op 18.05.2019 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft op 2.07.2019 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.12.2019. Deze beslissing is op 8.01.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten.

Betrokkens kinderen gaan in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden

als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Betrokkenes kinderen hebben de mogelijkheid zijn studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien kregen betrokkene en haar echtgenoot reeds in april 2019 te horen dat hun asielaanvraag werd geweigerd. Niets weerhield hen ervan het grondgebied te verlaten. Evenwel bleven zij hun illegaal verblijf bestendigen. Indien hun kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene en haar echtgenoot om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen.

Ook het feit dat de kinderen sinds 2016 in België verblijven en naar school gaan, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zij werd door de gemeente Beringen op 24.06.2019 en op 8.01.2020 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat vroegere beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd, wordt bijgevolg wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het gepast en proportioneel achtte om verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. Hierbij wordt rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waaronder onder meer de scholing van de kinderen in België, het hoger belang van de kinderen en de afwezigheid van sociale relaties die de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen doen optreden. Verder wordt er rekening mee gehouden dat verzoekster telkens nadat haar de eerdere bevelen om het grondgebied werden afgegeven werd geïnformeerd over de betekenis van een dergelijke maatregel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, maar zij niet heeft getwijfeld om verder op illegale wijze in België te verblijven. De vraag of een derdelander een bereidheid vertoont om vrijwillig te vertrekken, wordt in het Terugkeerhandboek (zie aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken, *Pb.L.* 19 december 2017, afl. 339, 126) vermeld als een verzwarende omstandigheid waaraan bijzondere aandacht kan worden geschonken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Gelet op de uitvoerige motivering die specifiek handelt over de duur van het inreisverbod is verzoekster niet ernstig waar zij enkel op zeer algemene wijze poneert als zou verweerder *“niet [informer] waarom deze maximale termijn van drie jaar inreisverbod werd opgelegd”*. Hiermee toont verzoekster niet aan dat verweerder in gebreke is gebleven om op een pertinente en draagkrachtige wijze de overwegingen in rechte en feite weer te geven die hebben geleid tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar, op een zodanige wijze dat zij met kennis van zaken haar rechtsmiddelen tegen deze beslissing kan aanwenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. In zoverre verzoekster doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling hiervan niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel, dat nauw samenhangt met het redelijkheidsbeginsel, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarvan de relevante bepalingen stellen als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

§ 2 [...]

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

[...].”

Verzoekster werd een inreisverbod opgelegd met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zij reeds twee eerdere verwijderingsmaatregelen niet heeft uitgevoerd. Met haar uiteenzetting van het middel brengt verzoekster geen argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan deze motivering. De Raad benadrukt ook dat overeenkomstig deze wetsbepaling verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd (*“gaat gepaard”*). Verzoekster geeft er, door te stellen dat zij 30 jaar oud is en al jaren in België verblijft, nog geen blijk van dat haar individuele situatie zou worden gekenmerkt door humanitaire redenen die verweerder ertoe konden brengen er zich van te onthouden om een inreisverbod op te leggen.

In zoverre verzoekster er niet mee akkoord gaat dat haar een inreisverbod voor een duur van drie jaar is opgelegd, wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verweerder beschikt ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij het bestuur rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013,

nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Zoals reeds werd aangegeven, merkt verzoekster op dat zij een leeftijd heeft van 30 jaar en dat zij al jarenlang in België woont. Nog stelt zij dat haar echtgenoot voordien jarenlang in Griekenland heeft verbleven en hij er nog twee kinderen heeft en dat zij nooit criminele feiten heeft gepleegd. Zij acht de genomen beslissing niet proportioneel.

Verzoekster licht niet concreet toe waarom haar leeftijd van 30 jaar relevant is en hoe dit dan van invloed kon zijn op de genomen beslissing om een inreisverbod voor drie jaar op te leggen of waarom dit de genomen maatregel disproportioneel zou maken. Hiermee toont verzoekster niet aan dat zij concrete belangen heeft op het Schengengrondgebied, of andere specifieke redenen, die maken dat zij hier binnen een kortere tijdsperiode moet kunnen terugkeren. Nu de relevantie van dit gegeven bij het nemen van de bestreden beslissing niet blijkt, blijkt niet dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden.

Wat het ingeroepen jarenlange verblijf in België betreft, stelt de Raad vervolgens vast dat verweerder bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar rekening hield met het gegeven dat verzoekster op 15 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende in België en zij sindsdien in dit land verblijft. Met het louter wijzen op een jarenlang verblijf in België toont verzoekster nog niet aan dat de bestreden beslissing niet steunt op een correcte feitenvinding of niet op zorgvuldige wijze is genomen. Verzoekster, die nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, weerlegt het motief in de bestreden beslissing verder niet dat niet blijkt dat zij tijdens dit verblijf dan sociale relaties heeft opgebouwd die de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen doen optreden. Nergens maakt verzoekster gewag van concrete sociale of andere banden met dit land die zij hier tijdens haar verblijf heeft opgebouwd en die specifiek in rekening dienden te worden gebracht of die kunnen wijzen op een disproportionele maatregel.

Waar verzoekster er nog op wijst dat haar echtgenoot voordien jarenlang in Griekenland heeft verbleven en hij in dit land twee kinderen zou hebben, dringt de vaststelling zich op dat deze elementen geen betrekking hebben op verzoekster zelf. Ook hiermee toont verzoekster dus niet aan dat zijzelf concrete belangen op het Schengengrondgebied heeft, of andere specifieke redenen, die maken dat zij hier binnen een kortere tijdsperiode moet kunnen terugkeren of die kunnen maken dat de bestreden maatregel als disproportioneel is te beschouwen. Daarenboven merkt de Raad ook op dat geen bewijs voorligt dat de echtgenoot daadwerkelijk twee kinderen heeft in Griekenland. Andermaal blijkt dan ook niet dat hiermee rekening diende te worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Eenzelfde geldt trouwens waar verzoekster opmerkt in België nooit criminele feiten te hebben gepleegd. Dit is op zich nog geen voldoende argument om te stellen dat men binnen een kortere tijdsperiode moet kunnen terugkeren naar het Schengengrondgebied en dit maakt de bestreden beslissing nog niet disproportioneel.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar enig relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of dat deze beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op een onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Verzoekster brengt verder geen argumenten naar voor die erop wijzen dat verweerder niet in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststellingen en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Rekening houdende met de voorgaande bespreking toont verzoekster een disproportionaliteit tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat geenszins aan. Zij toont niet concreet aan dat zijzelf nog specifieke belangen heeft op het Schengengrondgebied en dat haar persoonlijke belangen door de genomen maatregel op disproportionele wijze zouden worden benadeeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS